

- 9.1 „De HEERE is mijn Herder”
- 9.2 „Maar de HEERE zal uitkomst geven”
- 9.3 „Hetzij dat wij leven,
hetzij dat wij sterven,
wij zijn des HEEREN”
- 9.4 „Want gij zijt gestorven,
en uw leven is met Christus geborgen in God.”
- 9.5 „In het huis mijns Vaders zijn vele woningen”
- 9.6 „Zie mij voor U staan,
zondig en onrein
O Jezus raak mij aan,
van U wil ik zijn.”
- 9.7 „God is een toevlucht voor de zijnen,
hun sterkte als zij door droefheid kwijnen.”
- 9.8 'k Beveel mijn geest in uwe handen;
Gij God der waarheid, Gij,
O Heere, verlost mij.
Psalm 31 vers 4
- 9.9 Als ik, omringd door tegenspoed,
Bezwijken moet,
Schenkt Gij mij leven.
Psalm 138 vers 4
- 9.10 Gelijk het gras is ons kortstondig leven,
gelijk een bloem, die op het veld verheven,
wel sierlijk pronkt, maar krachtloos is en teer.
Psalm 103 vers 8
- 9.11 Hij heeft, o God van U begeerd
Het onvergankelijk leven,
Gij hebt het hem gegeven.
- 9.12 Sterven doe je niet ineens
maar af en toe een beetje.
Je zegt: "Ik ben wat moe."
Maar op een keer
ben je aan je laatste beetje toe.
- 9.13 Rust nu maar uit
Je hebt je strijd gestreden
je hebt het als een moedig mens gedaan
Wie kan beseffen hoe je hebt geleden
Wie kan voelen wat je hebt doorstaan.
- 9.14 Een twee-eenheid is verbroken
- 9.15 Een bijzonder mens heeft ons verlaten
- 9.16 Met grote bewondering en respect hebben wij je
afstand zien doen van alles wat je lief en dier-
baar was en hebben wij je los moeten laten.
- 9.17 Door de nevel van verdriet,
schijnt reeds de herinnering
- 9.18 Te vroeg is deze edele bloem verwelkt,
maar misschien voegt hij zich
bij het ongetwijfeld prachtig bouquet
dat in het hiernamaals wacht.
- 9.19 Misschien begint het leven aan het end
en ben je er pas, als je er niet meer bent.
- 9.20 "Thy will be done ..."
- 9.21 Ora et Labora
- 9.22 „Papa, waarom?”
- 9.23 Van het concert des levens
krijgt niemand een program.
- 9.24 Woorden schieten te kort...
- 9.25 Gevoelens al zijn ze nog zo klein,
zullen immers nooit goed in woorden
uit te drukken zijn.
- 9.26 „De bloemen bloeien, de vogels fluiten
en opeens is het stil.”
- 9.27 Niemand weet wat het leven is
alleen dat het gegeven is
en dat van dit geheimenis
God het begin en het einde is.
- 9.28 Hetzij bij vreugde of bij leed
We konden altijd met je praten
Het enige kwaad wat je nu deed
Was sterven en ons verlaten.
- 9.29 Volkomen onverwachts is het water gestopt met
stromen en heeft het zijn Zee van rust bereikt.
- 9.30 Moedig hield ze vol
Ineens is het dan toch voorbij
we hadden elkaar nog zoveel te vertellen
Dag Lieve Moeder
- 9.31 De morgen is reeds aangebroken,
maar het is nog nacht.
- 9.32 Zijn handen hebben voor ons gewerkt
Zijn hart heeft voor ons geklopt
Zijn stem heeft voor ons gesproken
Zijn ogen hebben ons tot het laatst toe gevolgd
- 9.33 En toch telkens weer,
zullen wij je tegenkomen.
Zeg nooit het is voorbij,
slechts je lichaam is van ons genomen
Niet wat je was en ook niet wat je zei.
- 9.34 De mens is wie hij is
en niet wie hij is geweest.
- 9.35 „Tot het laatst toe wilde ik leven
door een sterke wil hiertoe gedreven.
Zolang als 't maar kon bij jullie zijn
ondanks zoveel verdriet en pijn.
Maar nu alles is volbracht
zal ik rusten ... rusten zacht”
- 9.36 „Als blaren varen de levens voorbij
de dagen, de jaren
en wij ook wij ...”
- 9.37 't Verlies was er al voor het einde,
de rouw voordat het afscheid kwam,
toen die onzekere verwarring,
bezit van haar gedachten nam.
Wij voelden mee met haar stil verdriet,
nu rouwen wij maar treuren niet.
- 9.38 „Ik houd van je”, was het laatste wat je zei,
en geloof me schat, dat geldt ook voor mij.
- 9.39 Er is geen dood, er is alleen maar eeuwig leven,
van d'ene fase tot de andere, zijn wij in Gods
hand.
Een leerschool, moeilijk soms, wordt ons op
aard' gegeven,
en na de laatste les aanschouwen wij het land.
- 9.40 Een droom, die geen bedrog is.
- 9.41 Toegewijd, altijd beschikbaar,
zo krachtig, voorgoed geveld.
- 9.42 Vergeet haar tranen,
Gedenk haar gulle lach,
Zij heeft haar strijd gestreden,
Dat zij nu haar "Vrede" vinden mag.
- 9.43 Ik droomde eens en zie ik liep
aan 't strand bij lage tij.
Ik was daar niet alleen, want ook
de HEERE liep aan mijn zij.
We liepen saam het leven door
en lieten in het zand,
een spoor van stappen, twee aan twee;
de HEERE liep aan mijn hand.
Ik stopte en keek achter mij
en zag mijn levensloop,
in tijden van geluk en vreugd
van diepe smart en hoop.
Maar als ik goed het spoor bekeek,
zag ik langs heel de baan,
daar waar het juist het moeilijkst was,
maar één paar stappen staan...
Ik zei toen: „HEERE, waarom dan toch?”
Juist toen ik u zo nodig had,
juist toen ik zelf geen uitkomst zag
op het zwaarste deel van het pad...
De HEERE keek toen vol liefde' mij aan
en antwoordde op mijn vragen:
„Mijn lieve kind, toen 't moeilijk was,
toen heb ik jou gedragen...”
- 9.44 Moeder,
Niet ieder mens kan iets met zoveel woorden
zeggen,
Niet ieder mens krijgt in het leven evenveel,
Wat valt er soms ook moeilijk uit te leggen,
Hoe vreugd, verdriet, of angst aan mensen valt
ten deel.
Maar als tenslotte ook jouw adem naar de stilte
neigt,
Het kleinst gebaar, een blik, de lach en zelfs de
traan,
Ja, alles nu voor altijd zwijgt weet ik:
Wij hebben toch in liefde voor elkaar bestaan.
- 9.45 Als de wereld om je heen
steeds vager wordt.
Als er onrust is en pijn.
Dan is het goed, dat er
nu vrede kan zijn
- 9.46 Een woord, een blik, een lach
vaak een pijnvolle dag
dit alles is voorbij
wat blijft voor ons, voor mij
herinnering en menig traan
nu je voorgoed bent heengegaan

- 9.47 En niemand weet wat leven is,
alleen, dat het gegeven is,
en dat van dit geheimenis
God het begin en einde is.
Na een strijd, moeizaam gestreden,
ging je heen, niet onverwacht.
Niemand weet hoeveel je hebt geleden,
onuitputtelijk was je kracht.
Maar ook hieraan kwam een einde,
't deed je zeer om ons te laten staan.
Maar hiermee hebben we vrede,
omdat je nu kunt rusten gaan.
- 9.48 „Haar leven was werken
moge zij nu rust vinden.”
- 9.49 'k Heb gestreden, veel geleden.
Vreemde ogen zagen 't niet.
Toch heb 'k immer U beleden
U, die meer het hart aanziet.
- 9.50 Dierbare herinneringen,
overleven het verdriet en
het gemis van nu!
- 9.51 Niet een blad
Maar een boom die valt
Papa
Jouw handen
Nooit meer in mijn hand
- 9.52 Nu heb je rust
Nu ben je veilig
Je hoeft nu nooit meer bang te zijn
Wat zullen we je missen
- 9.53 Men zegt zo snel het is voorbij,
mijn lichaam dat is weggenomen.
Maar niet wat ik deed
en wat ik zei.
- 9.54 Het leven is de moeite waard
om geleefd te worden.
- 9.55 Als je ouder wordt
en niet meer weet waar je bent,
als je mensen ziet,
maar ze niet echt meer herkent,
als je toch blijft strijden
om bij ons te leven,
dan hopen wij
dat je nu de rust is gegeven.
- 9.56 Het laatste beetje is nu op.
Veel was er te verduren.
Het kaarsje is thans opgebrand,
Gedoofd zijn alle vuren.

Voor wie het aangaat is 't niet erg.
Die heeft genoeg geleden!
Wel voor hen die ik achterliet,
Vaarwel en wees tevreden.
- 9.57 Het kwam zo vreselijk onverwachts
we hadden elkaar nog zoveel te geven
maar als een dief in donkere nacht
ontnamen ze jou het leven
waarom mocht je niet wat langer blijven.
- 9.58 Nooit meer bang
nooit meer moe
nooit meer pijn
altijd vrede
- 9.59 „God heeft ons geen kalme reis beloofd,
maar wel een behouden aankomst.”
- 9.60 Jezus, uw verzoenend sterven
blijft het rustpunt van ons hart.
- 9.61 Sterven doe je niet ineens
maar af en toe een beetje
en alle beetje die je stierf
't is vreemd, maar die vergeet je
't is je dikwijls zelf ontgaan
Je zegt: „Ik ben wat moe”.
Maar op een keer
dan ben je aan je laatste beetje toe.
- 9.62 Ik kan gaan slapen zonder zorgen
Alleen bij U ben ik geborgen
Gij doet mij rusten tot de morgen
En wonen in een veilig huis
- 9.63 Er is een tijd om te lachen
Er is een tijd om te huilen
Er is een tijd om te leven
Er is een tijd om te sterven
En altijd is 't zo geweest
dat de liefde haar eigen diepte niet kent
dan op 't uur der scheiding
- 9.64 Je gulle lach.
Je moed en je levenskracht,
zal altijd in onze herinnering blijven bestaan
en ons kracht geven om verder te gaan.
- 9.65 Samen geleefd, samen liefgehad.
Samen geloofd, vol vertrouwen in de toekomst.
Samen gewerkt aan genezing, met heel ons hart.
Eindelijk rust.
- 9.66 Herinner mij
maar niet in sombere dagen
herinner mij in stralende zon
hoe ik was, toen ik alles nog kon.
- 9.67 „Het einde van een grote liefde,
en het begin van een mooie herinnering.”
- 9.68 „En wat is ophouden met ademen
anders dan de adem bevrijden
van haar rusteloze getijden, opdat
zij moge opstijgen en verruimen
en God ongehinderd zoeken”
- 9.69 Niet te verzoenen is het leven.
Ten einde is dit wellicht nog 't meest.
Te kunnen zeggen: het is even
tussen twee stilten luid geweest.
- 9.70 Toen ik naar u toekwam, moe van het lange lopen
van 't zoeken, dwalen, strijden en hopen gekneusd en
geknecht, heb ik uitgeschreid wat pijn me kwelde,
alsof ik U aansprakelijk stelde. En Gij?...hebt
zacht mijn naam gezegd.
- 9.71 Mijn leefregel is altijd geweest:
Ik geef iets pas echt op
als ik zeker weet dat er
absoluut niets meer aan te doen is.
Nu is het dan zover.
Voor mij is het niet erg meer.
Wel voor jullie, die ik achterlaat.
Ik begin een nieuwe reis, vaarwel en tot later.
- 9.72 Als een schip verdwijnt achter de horizon,
is hij niet weg.
Wij zien hem alleen niet meer.
- 9.73 Ga nu maar liggen liefste in de tuin,
de lege plekken in het hoge gras,
ik heb altijd gewild
dat ik dat was, een lege
plek voor jou, om te blijven
- 9.74 Ga nooit heen zonder te groeten
Ga nooit heen zonder een zoen
Wie het noodlot zal ontmoeten
Kan het morgen niet meer doen
- 9.75 Ga nooit heen zonder te praten
Dat doet een hart soms zo'n pijn
wat je 's morgens hebt verlaten
kan er 's avonds niet meer zijn
- 9.76 Zomaar te gaan naar een ver en vreemd land.
Wie zal ik ontmoeten, wie je begroeten?
Zomaar te gaan naar een ver en vreemd land;
ga maar gerust, want je bent in goede hand
Je bent niet dood, de HEER heeft je geroepen,
bij Hem te wonen in Zijn glanzend huis;
Je hoeft geen rust en vrede meer te zoeken,
je hebt ze nu, want je bent veilig thuis.
Je bent niet dood, je mag voor eeuwig leven,
je bent verlost van onvolkomenheid, van pijn
en van verdriet. God zal je geven
een onbegrensd geluk, in onbegrensde tijd.
Je bent niet dood ... maar ach ik zal je missen,
zoals een mens de meest geliefde mist,
de jaren van geluk zijn nooit meer uit te wissen,
en ik geloof: God heeft Zich niet vergist.
- 9.77 „Tot het laatste toe wilde ik leven
door een sterke wil hiertoe gedreven.
Zolang als 't maar kon bij jullie zijn
ondanks zoveel verdriet en pijn.
Mijn geest nog op volle kracht
maar over mijn lichaam had ik geen macht.
Blijven jullie in harmonie leven
door elkander liefde te geven!”
- 9.78 God maakte vele mooie dingen
zonneshijn, bloemen, bomen,
vogels, sterrelucht en vele vrienden.
En nadat Hij al deze dingen maakte,
gaf Hij ons nog een ander cadeau.
iets om lief te hebben, iets zeldzaams.
Een schitterend persoon,
een lieve moeder zoals jij.
- 9.79 Liefde, Vriendschap zorgen voor ... denken aan ...
het hoorde bij jou
Zijn zoals jij was ... doen zoals jij deed ...
Je gaf zoveel.
- 9.80 Mocht ik een harp zijn in Uw handen,
Die naar Uw wil jubelt of klaagt,
Die spelen zal door deze landen
Alleen het lied, dat U behaagt!
A. Wapenaar